

Dieter Ryckewaert

JILLS TALISMAN

ZILVER
BRON

© 2014 Dieter Ryckewaert
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: mast3r/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk
Woordredactie: Daniel Warmoeskerken

Eerste druk, september 2014

ISBN 978 94 9076 776 1
NUR 333

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

PROLOOG

Het tentzeil sloeg opzij. Een gewonde soldaat werd al schreeuwend het veldhospitaal naar binnen gedragen. Jill slikte bij het zien van de hompen vlees die uit zijn benen waren geschoten. Druppels bloed pletsten als hevige regen op de grond en trokken een rode lijn door het gangpad. De zoveelste soldaat die het leven zou laten, een zoveelste nutteloze dood... Hoe oud was hij? Zeventien? Achttien misschien? Ze wierp een blik op de soldaat toen hij door twee medesoldaten naar de geïmproviseerde operatietafel achter hen werd gebracht. Hun ogen troffen elkaar. Een schok trok door haar lijf. Ze herkende het met modder besmeurde gezicht. Hij was de zoon van de kruidenier uit het centrum van Greenwood. Uitgerekend hij verdiende het niet om zo te eindigen. Altijd vriendelijk, altijd behulpzaam, nooit een slecht woord over een ander...

‘Jill, houd je gedachten erbij,’ zei haar moeder.

Jill schudde haar hoofd en ging verder met het verzorgen van de soldaat die op hun operatietafel lag. De soldaat lag op zijn buik en huilde zacht. Hij was tijdens een mortierinslag door rondvliegende scherven in zijn schouder geraakt. Jill nam haar pincet tussen de vingers, focuste zich op de verbrande huid die haar moeder met klemmen opzij hield, en haalde voorzichtig het laatste stukje metaal uit de wond. Ze gooide het stukje bij de negen andere in de container. Hij zou het tenminste halen. Haar gedachte was nog niet helemaal koud of de zoon van de kruidenier schreeuwde op de operatietafel achter hen.

‘Laat me sterven! Alsjeblief, schiet dan toch! Ik kan niet meer!’

Een moment kneep Jill haar ogen dicht. Ze kon niet langer. Als er een hemel bestond, dan zat ze nu regelrecht in de hel. Waarom moest ze dit ondergaan?

Ze voelde een hand op haar schouder en schrok.

‘Rustig, Jill.’ Haar vader wreef kalmerend over haar rug. ‘Ik neem het wel over, ga maar even naar je broer. Hij houdt de wacht in de tent hiernaast.’

Ze probeerde een glimlach op haar gezicht te brengen, maar faalde.

Het volgende moment stormde een officier van hogere rang helemaal in paniek het veldhospitaal binnen. Zijn uniform was besmeurd met modder en bloed, en zijn scherpe gezicht zat eveneens onder het vuil. ‘Het is over!’ riep hij hysterisch. ‘Latana is gevallen, er is geen uitweg meer!’

Jills hart bonsde in haar keel. Ze keek doodsbenauwd haar vader aan, en richtte daarna haar blik op haar moeder. Maar ze keken net zo benauwd terug. Jills maag kromp ineen. Was Latana echt gevallen? Wat zou er met hen gebeuren? Zouden ze worden afgemaakt door de slangenmensen? Of tot slavernij gedwongen?

Zwaar geschut liet zich inmiddels buiten de tent horen. De grond daverde alsof de wereld verging. Alles in het veldhospitaal schudde en trilde. Rollen verband en dozen met verzorgingsmateriaal vielen uit de kasten. Chirurgische messen, tangen en zagen schoven van de operatietafels. Tot overmaat van ramp zakte het achterste deel van de tent ineen. Chaos en paniek overspoelde de plek vrijwel meteen. Als hulpeloze prooien zochten dokters en verpleegsters dekking onder een tafel of bed. De officier van hogere rang hield het niet meer en vluchtte weg uit het veldhospitaal. In zijn onbezonnen tocht liep hij het bed van een pas verzorgde soldaat omver. De soldaat smakte met zijn hoofd op de grond, waarna hij levenloos bleef liggen. De officier keek even over zijn schouder, maar rende toen gewoon verder.

Jill gruwelde. Door de flapperende zeilen van de tent heen kon ze in de lucht enkele gevechtstoestellen zien. Ze waren akelig dichtbij en openden het vuur op soldaten die weerstand boden. Lichamen vlogen als voddenpoppen door de lucht en kwamen met een doffe klap neer. Rompen werden uiteen gereten en ledematen losgerukt. Jill stond als versteend toe te kijken. Ze zouden allemaal sterven. Dit was het laatste moment uit haar leven.

‘Jill!’ riep haar vader. ‘Rennen! Nu!’ Ze werd bij de arm genomen.

Haar vader trok haar uit de tent en dwong haar te rennen voor haar leven. ‘Mam en Joshua!’ riep Jill, terwijl ze achterom keek. Haar moeder liep achter hen, gevolgd door Joshua die zijn pistool leegschoot in de richting van het kwaad.

Ze snelden naar het aangrenzende woud. Als enigen, want niemand volgde hun voorbeeld. De vluchtende massa koos wellicht voor de stadskern van Greenwood, maar daar waren ze zonder twijfel ten dode opgeschreven. Met de gevechtstoestellen in de lucht liepen ze recht op een slachtpartij af.

De bomen naderden. Jill versnelde haar pas. Voorlopig leek het erop dat niemand hen op de hielen zat.

Jills vader hijgde zwaar. Ook haar moeder was aan het einde van haar krachten, mede door de medische tas die ze over haar schouder droeg. Jills hart brak bij het zien van de pijn die haar ouders leden. Ze renden tussen de bomen totdat ze een heel eind van het veldhospitaal waren verwijderd.

Haar vader stopte als eerste. Hij boog voorover en zette zijn handen op zijn knieën. Het zweet droop langs zijn gezicht naar beneden. Hij haalde enkele malen diep adem. ‘We vluchten langs de rand van het woud naar huis,’ zei hij vervolgens, ‘hier zullen ze ons niet zoeken. Ze hebben anderen om op te jagen.’

‘En wat doen we dan?’ vroeg Jill.

‘Schuilen en hopen, lieverd...’ Hij keek haar moeder aan en wierp haar een droevige blik toe.

Jill zag haar moeder vechten tegen de opkomende tranen, maar tijd om ze los te laten kreeg ze niet.

‘Kom, we moeten verder,’ opperde haar vader.

Toen ze na een heel eind lopen de molen van de maalderij tussen de bomen van het woud zag verschijnen, slaakte ze een zucht. Voor het eerst sinds dagen trok een spontane glimlach rond haar lippen. Ze waren bijna thuis!

Aan de achterzijde van hun tuin leek het alsof de oorlog nooit plaats had gevonden, alles leek er vredig. Haar vader en Joshua speurden de omgeving af op enige dreiging, maar los van de angstaanjagende kreten die echoden vanuit het stadsgebied van Greenwood, school er geen direct kwaad. Joshua opende het hek. Hij trok zijn pistool en herlaadde het.

‘Wacht,’ zei Jill. Ze opende haar medische tas die haar moeder tijdens hun vlucht uit het veldhospitaal had meegenomen en haalde haar eigen pistool tevoorschijn. Ze keek haar broer aan en knikte.

Joshua liep voorop met het pistool op het huis gericht. Haar vader en moeder volgden. Jill sloot de rij. Ze hield haar handen stevig om haar pistool geklemd, terwijl ze naast de serre van hun moestuin rende, en de burens vanuit het zolderraam naar beneden zag gluren. Ze kwamen bij de achterdeur van hun huis. Haar vader griste de sleutel van onder een bloembak vandaan, stak de sleutel in het slot, en opende de deur. Op het moment waarop iedereen veilig binnen was, trok hij snel de deur dicht.

Hun gevoel van veiligheid bleek echter maar van korte duur. Ieder raam in het huis begon hevig te trillen. Een oorverdovend gesuis trok langzaam over hun huis. Haar vader nam haar moeder in zijn armen.

Hoewel Jill zich van de spanning misselijk voelde

worden, repte ze zich samen met Joshua naar het raam dat uitkeek op straat. Jill voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Dit kon niet, het mocht simpelweg niet!

In het midden van de straat was een vliegend schip neergedaald. Een tiental vijandelijke soldaten kwam uit de buik van het schip en had het gemunt op het eerste huis van de straat. De deur van het huis werd ingebeukt, waarna een viertal soldaten met geweld de woning bestormden.

Even later werden de bewoners van het huis de straat opgesleurd. Jill herkende hen. Het waren die lieve meneer en mevrouw Summers, het bejaarde koppel dat altijd 's middags buiten hun thee dronk. Jill slikte. 'Nee, niet zij... alsjeblieft.' Ze wendde haar ogen af, maar de twee schoten die kort op elkaar volgden gingen door merg en been.

Joshua gaf over.

Opnieuw vulde het geluid van gewerschoten de omgeving.

'We moeten...' zei Jills moeder, maar halverwege staakte ze haar zin. Door het raam zag ze een tweetal slangenmensen met de wapens in de aanslag hun huis naderen.

'Neem wat je kunt,' beval haar vader aan Jill en haar moeder. 'Alles waarmee je je kunt verdedigen is goed.'

Haar moeder nam de pook in haar handen waarmee ze tijdens de winter de kacheldeur openden. 'De Sabriëlle,' zei ze plotseling. 'Joshua en Jill kunnen met de boot naar het zuiden vluchten.'

'Je hebt gelijk, onze laatste kans. We hebben geen minuut te verliezen,' opperde haar vader. 'Langs de tuin naar de rivier!'

Op het moment waarop de voordeur werd ingebeukt, sloot haar vader de achterdeur. Ze liepen zo snel als ze konden naar de achterkant van de tuin, waar iets ver-

der de rivier stroomde en de Sabriëlle hen opwachtte. Jill wierp een blik over haar schouder, en zag hoe haar broer bij de achterdeur stond en enkele schoten loste.

‘Joshua vlucht, verdomme!’ schreeuwde ze luidkeels.

Haar moeder was inmiddels ook gestopt met rennen. Gewapend met de pook in haar handen snelde ze terug in de richting van de achterdeur.

Jill geloofde haar ogen niet. Wat deden ze nou? ‘Kom terug!’

Joshua draaide zich om. ‘Nee, Jill,’ riep hij. ‘Jij moet nu vluchten.’ Hij gooide haar een kus toe. ‘Vaarwel...’

‘Ik houd van je,’ riep haar moeder op droevige toon. ‘Vlucht nu, lieve schat.’

Jill liet haar tranen de vrije loop. Als zij niet meekwamen wilde zij ook niet vluchten. Ze moesten mee, verdomme! Wat voor zin had haar leven anders nog?

Haar vader greep haar bij de arm. Hij leidde haar naar de Sabriëlle. Ze huilde en voelde zich verschrikkelijk.

Bij de Sabriëlle trok Jill zich los. ‘Nee, verdomme!’ schreeuwde ze. ‘Jullie moeten mee, ik kan niet zonder jullie!’

Tranen trokken een natte weg over het droevige gezicht van haar vader. Hij nam haar vast bij de schouders. ‘Ik zorg ervoor dat ze je niet volgen in het woud. Ga nu...’ Hij duwde haar min of meer op het dek van de boot. ‘Breng het scheprad op gang,’ beval hij. ‘Vanaf nu is het aan jou.’

Jill bleef huilen, maar deed wat haar vader haar opdroeg. Ze startte de motor van het scheprad, bedacht zich en liep toen terug naar haar vader. Ze wilde het dek verlaten, naar hem toe, hem omhelzen en nooit meer loslaten.

‘Nee, Jill. Blijf daar.’

Ze snikte. ‘Ik houd van je...’

Haar vader boog voorover, nam haar gezicht tussen

zijn handen en kuste haar. 'En ik houd zielsveel van
jou.'

Jill streefde haar vaders handen.

'Vlucht nu...'

HOOFDSTUK I

Eeuwenoude bomen wierpen hun schaduw over het dek van Jills raderboot en verdrongen de brandende middagzon. Ze had de motor al uitgezet. Ze was het kletteren van het scheprad spuugzat en smachtte naar rust toen ze het woud binnenvoer. Ze leunde met haar rug tegen het houten stuurwiel en veegde met haar mouw de tranen van haar gezicht. Haar rechterhand klemde zich om het lemmet van een vlijmscherp mes. Vandaag stond in schrill contrast tot enkele dagen geleden. Het verdriet brandde heet en zwaar in haar lijf. Hoe had het in vredesnaam zover kunnen komen?

Voor haar gelaarsde voeten lag een pistool; geladen en schietklaar. Ze twijfelde. Eén schot en alles zou vervagen tot eeuwige stilte. Moed verzamelen, trekker overhalen, en weg problemen. Wat kon hieraan nou moeilijk zijn? IJzige rillingen liepen over haar rug wanneer ze dacht aan de tergende pijn die ze zou lijden bij een misser. Ze keek opnieuw naar het mes. Slechts een veeg over haar polsen was voldoende. Pijnlijk? Vast en zeker. Maar dat woog niet op tegen de rust die ze nadien zou vinden, toch?

Net op dat moment streelde de wind langs haar schouder en speelde met haar blonde lokken, alsof hij wist wat er op het spel stond. Ze snikte en zette toen het mes op haar vrije pols. De wind blies krachtiger, waardoor het rustgevend geritsel van de bladeren toenam. Jill sloot haar ogen.

‘Op drie,’ fluisterde ze, terwijl ze het mes harder aandrukte. ‘Eén.’ Adrenaline scheurde door haar tengere lijf.

‘Twee.’ Iedere puls van haar hart bonsde in haar

hoofd, alsof ze naast een gigantische klok stond waarvan de klepel keihard tegen het brons sloeg.

‘Drie!’ Het gezicht van haar vader flitste voorbij. Het was het laatste beeld dat ze zich van hem herinnerde. Zoutige tranen rolden over zijn wangen en tekenden een natte weg van verdriet. Maar het was vooral zijn hoopvolle glimlach die ze herinnerde; de onverschrokken blik van een man die zijn dochter wilde redden. Het mes viel uit Jills handen. ‘Help me!’ riep ze radeeloos. ‘Help me dan toch!’

Ze kon het niet. Mensen waarvan ze hield, hadden zich voor haar opgeofferd. Maar wat voor zin had het nog? Het was hopeloos. Latana was verwoest, en Greenwood, haar vertrouwde omgeving, met de grond gelijk gemaakt. Ook al had ze dankzij haar vader kunnen vluchten, wie kon garanderen dat ze in Bridgeville veilig zou zijn? Voor hetzelfde geld was de Latanese hoofdstad eveneens bezet. Was het dan zo erg als ze zelf haar leven zou beëindigen in plaats van op een afgrijselijke dood te wachten? De laatste dagen had ze genoeg gruwel en leed gezien. Indien de soldaten naar het zuiden waren opgerukt, was het sowieso gedaan met haar. Nee, zo erg kon het niet zijn om te kiezen voor een vlugge dood. Niemand zou haar iets kunnen verwijten.

Opnieuw nam Jill het mes in haar handen, hevig trillend, maar ditmaal zonder tranen. Ze voelde het koude lemmet drukken op haar pols.

Ze sloot haar ogen en ademde diep in. Straks zou alles voorbij zijn, al het verdriet, al het leed en alle pijn. Langzaam blies ze de lucht uit haar longen. Onmiddellijk voelde Jill een deel van haar innerlijke zelf protesteren. Een deel van haar wilde verder, en had moeite om los te laten. Het was iets tegennatuurlijk, iets wat ze nog nooit had ervaren. Haar lichaam vocht een harde strijd tegen de donkere gedachten.

Jill klemde het mes steviger in haar vuist. ‘Eén.’

Beelden van vroeger flitsten voorbij, herinneringen uit een zorgeloos leven: het kattenkwaad dat ze als kind samen met haar broer uithaalde, de periode waarin ze zich ontwikkelde tot een jonge vrouw en vervolgens de onderonsjes met haar moeder over de meer "pikantere" zaken uit het leven.

Maar vooral de herinnering van enkele weken geleden bleef haar bij: het moment waarop ze haar acte van geneeskunde kreeg. Het symbool van de jeugd-jaren die ze achterliet, en de eerste stap in de wereld als volwassene. Nog nooit had ze haar ouders zo trots gezien; hun dochter die in hun voetsporen trad.

Jill schudde de herinneringen weg. 'Twee.' Ze beet op haar tanden, nam het mes stevig vast en...

HOOFDSTUK 2

Een scherp gekrijs trok als een hevige wervelstorm over de rivier. Het akelige geluid weergalmde tussen de bomen van het woud en veranderde de omgeving in een griezelige plek. Vogels fladderden geschrokken op en kozen voor het luchtruim.

Toen volgde aan de zijkant van de rivier een enorme inslag. Brokken steen en aarde katapulteerden metershoog de lucht in. Een vernietigende regen van puin bezaaide het omliggende gebied als een akkerveld.

De impact was enorm. Een hoge, krachtige golf beukte in op de boeg van Jills boot en tilde de neus van het vaartuig uit het water. Jill kwam met een harde smak tegen het dekhuis terecht. Het mes viel uit haar handen en gleed naar het achterstevan, evenals het pistool. Ze slaakte een pijnlijke kreet en probeerde zich vast te grijpen aan een van de reddingsboeien, terwijl de romp van de boot zonder genade tegen het wateroppervlak sloeg. De houten planken van de romp schraaptten langs de rivierbedding, alles aan de boot kraakte en trilde hevig. Jill verwachtte dat ieder moment het vaartuig uit elkaar zou spatten. Wat was er aan de hand?

De golven kalmeerden en gingen uiteindelijk liggen. De boot dobberde op het water alsof er niks was gebeurd.

Jill kwam omhoog en ging gehurkt naast de reling zitten. Alles aan haar lichaam wat pijn kon doen, deed pijn, maar als bij een wonder was ze niet gewond; slechts enkele oppervlakkige kneuzingen. 'Shit,' vloekte ze binnensmonds terwijl ze over haar schouder wreef. 'Shit, dat doet pijn.' Ze trok een krampachtige

grimas en klemde haar lippen op elkaar. Ze liet haar ogen over het dek glijden. Waar was het mes gebleven? En het pistool? Ze schudde bruusk haar hoofd nu ze aan haar wanhopige plan dacht. Hoe had ze zo idioot kunnen zijn? Dit was zij niet. De Jill die ze kende, zou vechten tot het einde, zelfs al leek alles verloren. Haar ouders en haar broer hadden niet voor niets hun leven gegeven. Sterven mocht ze niet, en al zeker niet door haar eigen hand. Nee verdomme. Ze balde haar vuisten. Overleven moest ze! Koste wat kost.

Een kleine ontploffing verder op de rivier bracht haar terug in de realiteit. Voorzichtig keek ze over de reling van de boot om op te maken wat de inslag had veroorzaakt. Vreemd genoeg leek er op het eerste gezicht niet veel anders dan voorheen, los van de met modder besmeurde omgeving. Wanneer ze haar ogen echter tot twee kleine spleetjes kneep, merkte ze een vreemde, metalen koker op die deels in het water lag en deels in een halve krater aan de oever. Het zinde haar duidelijk niet. Instinctief wilde ze meteen omdraaien en wegvaaren, maar dat was simpelweg geen oplossing. Terugkeren naar het noorden kon niet, enkel in het zuiden was het mogelijk nog veilig, dus moest ze de koker wel passeren. Jill liep naar de achterstevan.

Haar mes en pistool zouden haar niet veel bescherming bieden, maar ze had tenminste "iets" om zich te verweren. Ze inspecteerde het dek en vond al gauw het jachtmes. Haar pistool lag tussen twee koelkasten. Jill stak het mes in de schede aan haar laars, en het pistool in de holster aan haar broeksriem.

De stroming van de rivier trok de boot geleidelijk mee naar de plek van de inslag. Jill snelde terug naar het roer.

Ze naderde de metalen koker. Het gevaarte was groter dan ze verwacht had – véél groter. Het leek op een

soort landingscapsule. Jills hart sloeg in haar keel. Wat als er van die vreselijke soldaten, van die slangachtige mensen met hun bleke schubbenhuid in de capsule zaten?

Ze stuurde de boot naar de tegenoverliggende oever om zo veel mogelijk ruimte tussen haar en de capsule te houden. Merkwaardig genoeg had de capsule niet de zwartgrijze kleuren van het invallende leger waartegen ze de afgelopen dagen had gevochten. De landingscapsule was wit geschilderd en aan de bovenkant afgewerkt met groene strepen. Terwijl Jill langs voer keek ze nieuwsgierig naar de plek van het onheil. Aan de oever vlakbij de boot getuigde een rij afgeknapte boomstammen van de kracht waarmee de landingscapsule was neergestort. Na een korte tocht over het water had de zachte oeveraarde waarschijnlijk de finale schok opgevangen en de noodlottige afdaling beëindigd. De gehele neus van de capsule zat in de aarde geboord, al begon de stroming geduldig met het loswrikken van de koker.

Nu pas merkte Jill de afgescheurde, metalen vleugel van de capsule op. Het brokstuk lag een eind verder tussen de bomen en was bedekt met modderige takken en bladeren. Of de andere vleugel eveneens afgebroken was, kon Jill niet zien. Mogelijk lag de vleugel in het water, of onder de capsule.

Intussen waagden verschillende vogels zich terug in hun territorium. Enkele streken op de capsule neer en inspecteerden al pikkend het vreemde object.

Jill dacht na. Logischerwijs kwam het uit de lucht, maar waar vond het zijn oorsprong? De invallende soldaten waren met vliegende schepen uit de hemel neergestreken, landingscapsules of -kokers als deze had ze tijdens de hel van de afgelopen dagen niet gezien.

Terwijl ze wegvoer, rolde de capsule een kwartdraai mee met de stroming van de rivier. De sluisdeur kwam aan het oppervlak en staarde haar recht in haar

gezicht. Ze rilde. Ergens was het maar luguber, niet wetende wat er zich precies achter de sluisdeur verborgen hield. Het konden slangenmensen zijn die alles afmaakten wat hun pad kruisten. Ze kon zich maar beter zo snel mogelijk uit de voeten maken.

Even later schoot haar een hoopvolle gedachte te binnen. Wat als het geen vijandelijke soldaten waren? Ze twijfelde. Wat als er hulp op komst was? Ze keek ten slotte achterom. Wat als er iemand in de capsule haar hulp nodig had? Kon ze dan eigenlijk wel wegvaren? Misschien zou die iemand dan een eenzame en pijnlijke dood sterven. Medelijden en schuldgevoel zette zich vast in haar buik. Ze kon niet zomaar haar rug toekeren. Eerst moest ze weten wie er in die verrekte capsule zat. Verstandig was het niet, maar haar nieuwsgierigheid en plichtsbesef had de bovenhand gekregen.

Jill startte de motor. Het scheprad kwam kletterend op gang en de raderen doken een voor een in het water. Met beide handen stevig aan het roer, dat met zijn omvang net haar kin niet raakte, liet ze de boot langzaam een bocht over bakboord maken. De rivier vocht koppig tegen haar besluit om stroomopwaarts te varen, maar met het scheprad dat inmiddels op volle toeren draaide, won ze al gauw het gevecht.

Haar maag trok samen nu ze de capsule naderde. Het was ronduit gevaarlijk wat ze deed, roekeloos zelfs.

Op nog geen vijftien voet van de landingscapsule stuurde ze de boot naar de oever, net tot op het punt waar de voorsteven bijna de bovenzijde van de capsule raakte.

Ze zette de motor uit en liet het anker zakken. Ze speelde met vuur door zich met haar boot zo dichtbij te wagen.

Stap voor stap liep ze over het dek naar de boeg. Hoewel het woud zich vulde met een mengelmoes van

dierlijke geluiden, en het kabbelende water een zekere sereniteit teweeg bracht, kon Jill van spanning de figuurlijke speld horen vallen. Ze klapte de sluiting van haar holster open, trok het pistool en klemde het in haar handen. Ieder moment kon ze een opengaande sluisdeur verwachten, met alle gevolgen van dien.

Ze trok zich voorzichtig op en hurkte op de neus van haar boot. Op deze plek was zij heer en meester van de situatie. Ze hoorde niks. De capsule bleef een koude, levenloze koker. Wat als er niemand in de capsule zou zitten? Misschien was dat de reden waarom het ding in the middle of nowhere was gecrasht.

Jill verzamelde al haar moed bijeen. Ze maakte een vuist en klopte driemaal op de sluisdeur.

Ze wachtte even, maar een reactie bleef uit. Daarop sloeg ze nogmaals tegen de metalen wand. 'Is daar iemand?' Ze bracht haar hoofd dichterbij.

Niets. Geen teken van leven, alles bleef stil.

'Kun je me horen?' riep Jill, ditmaal luider.

Opnieuw bleef een antwoord uit.

Ze keek naar de witte draaihendel van de sluisdeur. Durfde ze?

Vorzichtig legde ze haar pistool naast zich neer. Ze klemde haar handen rond de draaihendel en gaf een flinke ruk.

Jill hoorde een klik. Niettemin bleef de sluisdeur op zijn plaats. Misschien waren er meer wentelingen nodig in plaats van één? Ze spande zich in en maakte zich klaar om de hendel helemaal los te draaien.

Net op dat moment hoorde Jill iets bewegen. Een geluid van metaal dat wrijft over metaal, samen met pijnlijk gekreun vulde de binnenkant van de capsule. Een schok trok door haar lijf. Nog net kon ze een kreet binnenhouden. Instinctief liet ze de hendel los en dook in elkaar. Haar hart bonkte in haar keel.

Ze veegde haar zweethanden af aan haar broek en slikte. Doorzetten of afhaken? Ze plaatste haar oor te-

gen de sluisdeur. Ze concentreerde zich, maar hoorde niets meer. Misschien had ze zich in haar opwindning vergist? Jill vermoedde dat ze gek werd, maar toen hoorde ze het opnieuw: een licht gekreun. Haar hart sloeg een slag over. Er zat iemand binnenin! En aan het gekerm te horen had die iemand hulp nodig.

Hoe kan het ook anders, dacht Jill, als je neerstort in zo'n conservenblik.

Dat feit maakte haar moediger. Jill klemde haar handen rond de hendel en draaide tot ze opnieuw een klik hoorde. Ze pakte haar pistool vast en richtte het wapen nauwlettend op het midden van de sluisdeur. Als ze werd verrast, kon ze in ieder geval als eerste vuren.

Allerlei vreemde beelden spookten door haar hoofd: vieze schepsels die naar voren sprongen, soldaten met de wapens in de aanslag, slangenmensen die smeekten om genade... Het zweet parelde op haar voorhoofd. Razendsnel en met gierende zenuwen trok ze de sluisdeur uit het slot, richtte haar wapen, en toen...

Haar mond viel open van verbazing. Ze liet langzaam haar pistool zakken. Geen slangenmensen, geen strijders die haar meteen koud wilden maken, maar wel het minst reële van wat ze had verwacht: in de koker lag een jonge soldaat van onbekende origine.

Jill slikte. Medelijden golfde heet door haar lijf. Terwijl ze als versteend met haar handen tegen de capsule leunde, liet ze het beeld langzaam naar binnen sijpele. Een druppel bloed had een rode weg getekend op het gezicht van de jonge soldaat, en één van zijn armen had een lelijke, diepe snijwond. Als hij niet spoedig hulp kreeg, zou hij langzaam sterven; een tragische en pijnlijke dood.

Zijn lot lag in haar handen. Jill nam hem op. Ze schatte hem ouder dan zichzelf. Een jaar of twee? Misschien was hij net zo oud als haar broer? Nee, zijn geelaat en de stoppelbaard verraadden zijn ware leeftijd.

De soldaat was midden de twintig. Hij had kort, glanzend, bruin haar, dikke wenkbrauwen en een stoppelbaard – wat hem trouwens een nogal intimiderende blik gaf. Zijn lichaamsbouw was anders dan die van de meeste jongens uit haar dorp; breder en veel ruwer. Toch had hij iets wat Jill meteen gerust stelde. Ze wist niet wat het was, maar iets aan hem gaf haar kracht en hoop tegelijk.

Plotseling sloeg haar hart een tel over. Haar oog viel op één bepaald detail: op het groengrijze uniform dat hij droeg, zat een embleem geborduurd dat ze uit duizenden herkende. Ze snakte naar adem en slaakte een korte vreugdekreet. De jonge soldaat hoorde bij het Vrijheidspact; een onderdeel van de Verenigde Waaklanden. De vrije wereld kwam hen bevrijden! De Verenigde Waaklanden boden hulp!

Voor het eerst voelde Jill zich trots op haar verboden kennis en de risico's die ze genomen had om die intellectuele rijkdom te vergaren. Het Latanees regime kantte zich enorm tegen het Vrijheidspact. Volgens de Zienersfamilie was Latana het middelpunt van het bestaan, en onderdanen hoorden – los van de buurlanden – niks af te weten van andere volkeren of samenlevingen. Op het bezit van buitenlandse boeken of "aanstootgevende" spullen stonden aanzienlijke straffen, gaande van huisarrest tot publieke sancties. Jill had echter een niet te temperen drang naar kennis, hunkerde naar "echte" vrijheid, en kocht regelmatig smokkelwaar van de kooplieden van buurlanden die onder strenge voorwaarden handel mochten drijven op de Latanese markten.

'Gaat het?' vroeg ze in het Nerydaans, een universele, maar voor gewone Latanezen verboden taal.

Hij keek haar uitgeput aan. Niettemin verscheen er een verbaasde glimlach op zijn gezicht.

'Ik heet Jill, Jill Guardstone,' vervolgde ze.

De jonge soldaat knikte, een teken dat hij haar be-

greep. 'Sam,' zei hij moeizaam.

'Wel, Sam,' zei Jill op luchtige toon om het ijs te breken, 'mijn boot kapseide bijna door jouw stuntelige gedoe. Mocht je er niet zo ellendig uitzien, gaf ik je een klap om de oren.'

De jonge soldaat glimlachte opnieuw.

Voor het eerst in dagen voelde Jill zich vervuld met het warme gevoel van hoop. Tot nog toe had alles er uitzichtloos uitgezien: niet wetende of ze de volgende dag wel zou halen, de rampzalige toestand waarin ze verkeerde... Maar het feit dat Sam – weliswaar een onbekende soldaat – bij haar was, verdoofde bijna alle pijn. 'Luister, Sam,' Jill maakte aanstalten om de capsule binnen te gaan, 'veel langer kun je hier niet blijven liggen. Die wond aan je arm moet worden gehecht. Ik haal je hier uit.'

De dagen voordien had ze tijdens de invasie dapper gevochten, maar ze had vooral tientallen Latanese soldaten verzorgd. Iedereen die kon vechten had zich moeten melden op het moment waarop Latana aangevallen werd, dus ook Jill en haar broer Joshua.

Dankzij haar studies in de geneeskunde en haar ervaring als stagiaire in de praktijk van haar vader werd ze gestationeerd bij een medische eenheid. Wellicht was dat haar redding geweest. Haar lot zou er minder fraai hebben uitgezien, indien ze zoals velen bij de eerste linie had gevochten.

Ze voelde zich min of meer schuldig aan dat feit, maar ze wist dat haar handen vele levens hadden gered. Tenminste... tot die levens weer ten prooi vielen aan een brandende kogel of scherven van inslaande projectielen.

Jill liet zich voorzichtig in de landingscapsule zakken. Zodra haar laarzen de kille bodem grond raakten, maakte ze zich zo klein mogelijk. Het water klotste onregelmatig tegen de capsule en liet Jill het eerste moment duizelen. De boven- en ondervloer waren ver-

wisseld, waardoor ze op het plafond moest lopen, en haar oriëntatievermogen in het duister serieus op de proef werd gesteld.

Sam zat met zijn rug tegen een wand. Hij was nog steeds versuft, maar verloor zijn reddende engel geen seconde uit het oog.

Toen Jill op handen en knieën bij hem kwam, las ze oprechte dankbaarheid in zijn glanzende, bruine ogen. Ze glimlachte en toverde een linnen sliert uit een van haar broekzakken.

De jonge soldaat bloedde hevig. Voordat ze de tocht naar het dek konden starten, moest de lelijke snijwond worden gestelpt. Met zorg bond Jill het linnen rond Sams gewonde arm.

‘Als je in engelbewaarders gelooft, dan mag je hen op je blote knieën bedanken,’ zei Jill op geruststellende toon. ‘Het scheelde geen haar of je slagader was doormidden gesneden. Het had véél erger kunnen zijn.’ Ze nam een tweede sliert, begon het bloed van zijn gewonde arm te wrijven en depte vervolgens de zoutige parels die als kleine kristallen op zijn voorhoofd glansden. ‘Ben je sterk genoeg om op eigen krachten naar buiten te klimmen?’

Sam knikte. ‘Als je me straks helpt tenminste...’

‘We moeten hier zo snel mogelijk weg. Met die stroming blijft de capsule niet eeuwig liggen.’

Jill kroop terug naar de ingang van de koker. Bij de sluisdeur vond ze een merkwaardige rugzak. De klep hing los, waardoor ze meteen de hypermoderne wapens zag. Ze twijfelde geen seconde en wierp de rugzak over haar schouder. Jill stond voorzichtig op. Ze maakte een kleine sprong, greep de rand vast, en duwde zichzelf omhoog.

Sam volgde haar voorbeeld en kroop naar voren. Iedere keer als hij op zijn gewonde arm leunde, trok er een stekende pijn dwars doorheen. Bij de sluisdeur zette hij

een voet tegen de wand van de capsule en probeerde zich met één arm op te trekken. Jill pakte hem bij zijn gordel en trok hem met man en macht omhoog. Net toen zijn schouders de rand voorbij waren, gleed hij weg en kwam keihard met zijn gewonde arm tegen de metalen wand terecht. De pijn vlamde erdoorheen. 'Au! Verdomme!'

'Komaan!' moedigde Jill hem aan, terwijl ze harder aan zijn gordel trok. 'Bijt op je tanden!'

Sam spande zich in. Sterretjes verschenen voor zijn ogen en hij voelde zich misselijk worden.

'Laat me los,' hijgde Sam. 'Laat me los, trekken aan mijn gordel zal niet helpen om me hieruit te krijgen.'

'Heb je een beter plan?' vroeg Jill, waarna ze hem losliet. 'Straks rolt dat ding opnieuw, loopt de hele koker vol met water en verzuip je. We moeten haast maken!'

Een pijnscheut trok onverwachts door Sams maag, gevolgd door een kleine oprisping. Hij proefde het zuur in zijn mond en legde krampachtig een hand op zijn buik. Hij keek terug naar het gat van de sluisdeur. 'Het wordt alles of niets, Jill.' Hij wreef over zijn gewonde arm en zuchtte. 'Neem me vast bij mijn vest en laat niet los. Goed?' Sam zag Jill twijfelen, maar voor ze om uitleg kon vragen, zette hij zich met zijn laatste krachten af. Zijn gezonde arm sloeg hij over de rand van de sluisdeur, en daarna zijn gewonde arm. Met de lippen op elkaar geperst duwde hij zich in een ware martelgang omhoog, terwijl hij in Jills opengesperde ogen keek, en hij de goden bedankte dat ze hem tijdig bij zijn vest greep.

De linnen sliert raakte stilaan verzadigd, druppels bloed sijpelden tijdens de krachttoer langs zijn arm naar beneden en doorbraken het wit aan de buitenkant van de capsule.

'Nu je been!' opperde Jill.

Enkele termen scheldend om de pijn te verzachten,

duwde Sam zich verder naar boven. Hij probeerde zijn been over de rand te gooien, maar was te fel verzwakt. Toen zijn scheenbeen de rand raakte, moest hij de poging halverwege staken. Gelukkig kon hij nu ook steunen op zijn onderbeen.

‘Niet stoppen, je bent bijna buiten!’ riep Jill op bezorgde toon.

Sam keek haar uitgeput in de ogen en glimlachte, ondertussen zoekend naar alle beetje energie die hem nog restten.

‘Pak me vast,’ zei Jill.

Sam volgde het bevel en sloeg zijn armen een voor een rond haar schouders. Hij voelde haar handen zich verplaatsen naar zijn middel.

‘We zijn er bijna,’ moedigde Jill hem aan. Haar woorden waren nog niet koud of Sam voelde de landingscapsule langzaam rond zijn as tollen.

Sams blik priemde zich diep in Jills ogen. ‘Nee... Nee!’ riep hij, terwijl hij zich voor een laatste keer afzette.

In een wanhoopspoging klemde Jill haar armen stevig rond Sams middel. Ze zette zich met haar beide voeten keihard af tegen de rand van de sluisdeur, en sleurde Sam uit de capsule.

Jill verloor haar evenwicht, vloog met Sam in haar armen achterover en kwam op de boegbedekking terecht. Ze slaakte een pijnlijke kreet. Door de keiharde smak verloor ze haar grip op Sam, waardoor hij uit haar armen viel. Sam duikelde over de boeg en knalde op een harde ondergrond.

Het heldere daglicht verblindde hem enkele seconden. Knipperend met zijn ogen als iemand die abrupt wordt gewekt, lag hij zwaar ademend op de houten bekleding van het dek. Hij wreef over zijn gewonde arm. De linnen sliert kleurde rood en was doorweekt.

In een ooghoek zag hij Jill naar het dek springen.

Sam vermande zich en krabbelde overeind. Te snel. Hij voelde zich onwel worden. Hij transpireerde hevig en de sterretjes voor zijn ogen waren vlekken geworden. Hij zakte in een duizeling door een knie, maar Jill greep hem vast.

‘Bij de Ziener, ben je in orde? Rustig aan. Je hebt veel bloed verloren, misschien kun je beter gaan liggen.’

Met een arm rond zijn middel geslagen begeleidde ze hem naar het midden van het dek. Zijn ademhaling ging onregelmatig. Iedere stap die hij zette liet de pijn door hem heen snijden. Het kostte hem een wereld van moeite om nog verder te gaan.

‘Ga hier maar liggen,’ besloot Jill, terwijl ze Sam langzaam liet zakken.

Toen hij ten slotte op het dek lag, liet Sam al zijn spieren los. Het voelde alsof er honderden rode mieren door zijn benen marcheerden en met regelmaat hun kaken in zijn vlees zetten. Hij probeerde zijn lichaam te ontspannen, maar hij was kapot, uitgeteld, en bovenal doodmoe.

Hij sloot zijn ogen en voelde zich op een vreemde manier voldaan. Zijn arm deed geweldig veel pijn, maar het deerde hem niet. De wonden waren zorgen voor later, eerst moest hij rusten.

Jill sloeg meteen tegen Sams wangen. Een schok trok door zijn lijf en hij wist niet goed wat er gebeurde.

‘Wakker blijven!’ droeg Jill hem op. ‘Blijf bij mij!’

Sams ogen werden opnieuw zwaar en weer dreigde hij weg te vallen.

‘Hé!’ riep Jill en schudde aan zijn schouder. ‘Blijf wakker!’

Sam zuchtte. ‘Verdomme!’

‘Houd vol, ja?’ beval Jill. Haar stem trilde. ‘Ik haal het nodige om je te verzorgen, maar bijt even op je tanden. Ik ben zo terug. Oké?’

Sam knikte. Hij rolde zich op een zij, en zocht steun voor zijn gezonde arm. ‘Waar ben ik in godsnaam?’

fluisterde hij tegen zichzelf. 'Dit komt niet goed...'

Jill spoedde zich naar het dekhuis waar de tas lag die ze dagenlang had meegezeuld in het woelige oorlogsgebied. In die tas zat het materiaal waarmee ze talloze gewonde soldaten had verzorgd, en regelmatig met weinig tot niets kleine mirakels had verricht. Ze liep het dekhuis binnen en zag meteen de witte, lederen tas. Ze greep de riem vast en liep door naar het achtersteven, waar zich twee grote koelkasten bevonden. Oorspronkelijk werden de kisten door haar vader en broer in de zomer gebruikt voor het bewaren van vers gevangen vis, of voor rantsoen indien ze voor enkele dagen met haar ouders erop uit trok. Na haar vlucht uit Greenwood had ze de spuiten uit haar medische tas in de koelkoffer gedropt. Bij het openen van de kist kwam een fris aanvoelend mistgordijn vrij. Enkele slierten van koude lucht dansten sierlijk langs haar hoofd. Nu pas sloeg Jill er acht op dat ze de spuiten in de rantsoenkist had gestopt, en niet in de lege koelkist. Maar wie kon het haar verwijten? Had ze geen andere zaken aan haar hoofd? Jill stak haar hand in de kist en pakte een plasmaspuit. Meteen hierna sloot ze het luik van de kist om zo min mogelijk koude lucht te laten ontsnappen en repte zich vliegensvlug naar het dek.

Ze stelde tevreden vast dat Sam niet had toegegeven aan zijn vermoeidheid. Jill verloor geen seconde en liet zich naast hem op haar knieën zakken.

Uit haar medische tas haalde ze een injectienaald tevoorschijn, die ze vervolgens behendig op de tube van de spuit schoof. Met haar vingers tikte ze enkele malen tegen het reservoir waarin een gifgroen goedje zat.

Sams ogen sperden wijd open. 'Hé!' protesteerde hij. 'Nooit of te nimmer gaat die naald in mijn lijf!'

Jill keek hem onverschillig aan, mompelde enkele onverstaanbare woorden en ging gewoon verder. Ze drukte Sam met haar vrije arm tegen de houten plan-

ken en stak de naald in zijn nek. Veel weerstand bood hij niet. Zijn mond viel open en hij begon te ademen in kleine schokken.

Het gifgroene goedje brandde tijdens het injecteren als een immens vuur, prettig was het allerm minst. Maar het kon niet anders, wilde ze hem in korte tijd weer op de been helpen. Ze spoot de hele tube leeg en wachtte enkele seconden voordat ze de naald verwijderde. '...voor je eigen bestwil, geloof me maar,' zei ze, 'het verzacht de pijn en in geen tijd ben je weer de oude.' Hierna trok ze de naald razendsnel uit Sams nek.

'Ik hoop maar dat je weet wat je doet,' mompelde hij.

Jill grinnikte terwijl ze de doordrenkte linnen slierten van rond zijn arm verwijderde. 'Vertrouw me, deze handen hebben meer ervaring dan je denkt. En wat voor keus heb je anders?'

'Ja, ja,' mompelde Sam, niet echt overtuigd.

Voorzichtig wreef ze het bloed van Sams gewonde arm. Het bloed vloeide niet meer uit de gapende wond, maar bleef als regendruppels op zijn huid. Het plasma begon reeds te werken, constateerde ze. 'De snee is veel te diep om met kompressen en verband te stelpen, ik vrees dat ik hem moet hechten.'

Sam wreef vloekend over zijn hoofd.

Plotseling vertrok Jills gezicht. 'Zeur niet... Jouw wonden zijn slechts lichamelijk...' Haar ogen vulden zich met brandende tranen en ze kreeg een brok in haar keel. Ze schudde haar hoofd en verbeet het verdriet, ze zou het hem niet laten merken. Eerst moest ze de gewonde soldaat zien op te knappen. Tranen zouden hem niet helpen, alleen haar kennis was nu van belang.

Sam bleef een tijdje zwijgzaam. Vreemd genoeg hadden Jills woorden hem tot diep in zijn hart geraakt. Vooral die laatste zin zinderde na in zijn hoofd... Jouw wonden zijn slechts lichamelijk. Wat had dat arme

ding meegemaakt?

De belofte die hij waarmaakte als een strijder van het Vrijheidspact had hem al vaak leed en verdriet laten zien, maar de opdrachten waren van groter belang, het doel primeerde altijd. Het verdriet bij de mensen of andere wezens waarvoor hij streed, was nou eenmaal deel van het leven als strijder. Soms waren er wel moeilijke momenten die zwaarder wogen dan andere – hij was tenslotte ook maar een mens – maar ellende veranderde in dankbaarheid van diegenen waarvoor ze hadden gevochten. Geen enkele materiële prijs kon die gelukkige bliken evenaren.

Nu was het echter anders. Voor de eerste keer voelde hij zich echt leeg vanbinnen. De jonge blonde vrouw die hem verzorgde was geen tot in de punten uitgedachte opdracht, ze was geen zoveelste missie.

Sam keek Jill aan terwijl ze de wond ontsmette met een grijsachtig poeder. Naast hem zat geen strijder of een soldaat die voor zo'n leven had gekozen, ook al droeg ze gevechtsgedrag. Naast hem zat een slachtoffer van een zoveelste, nutteloze oorlog. Wellicht hadden ze haar zelfs gedwongen om te vechten.

Hij sloeg haar aandachtig gade, benieuwd naar welke rang ze eigenlijk bekleedde. Ze droeg een dunne, zwartgrijze trui met lange mouwen, met daarover een kogelvrije vest die leek op zijn eigen exemplaar, maar in de verste verte geen bescherming bood tegen het extreme geweld van diegenen die haar land binnen waren gevallen. Met haar zwarte gevechtsbroek was het al even erg gesteld. Het zag er allemaal wel stevig uit, mede door de vastgenaaide, lederen lagen ter hoogte van haar billen, maar een simpele kogel zou zich zonder veel moeite door de geharde voering boren. Haar voeten en haar kuiten waren gehuld in zware, lederen laarzen, waarvan de hiel met metaal beslagen was – toch één deel van het uniform dat niet dateerde uit de vorige eeuw. Haar witte tas met het ronde, universele

teken verraadde de medische eenheid waarbij ze hoorde. *Je gestalte heeft je gered, dacht Sam, met je vijf voet zouden ze wel gek zijn om je in de infanterie te dumpen.*

'Blijf je me nog lang aanstaren?' grinnikte Jill plotseling.

'Vind je dat erg?' Sam lachte geamuseerd.

Het dreigde vervolgens weer stil te worden.

'Dank je voor de moeite die je nam om de shuttle binnen te gaan,' begon Sam als eerste.

Op Jills gezicht verscheen een dankbare blik. 'Bedankt om net daar neer te storten,' grinnikte ze. 'Zo ben ik tenminste niet meer alleen.' Ondertussen haalde ze naald en draad uit de witte tas. Handvaardig stak ze het flinterdunne draadje door de al even dunne naald.

'...op mijn tanden bijten?' vroeg Sam.

Jill knikte. 'Blijf tegen me praten, dan is het over in een mum van tijd.'

Sam kneep zijn ogen dicht toen de naald zijn huid raakte. Merkwaardig genoeg veroorzaakte het dichtnaaien van de wond geen echte pijn. Het steeds opnieuw prikken voelde irritant aan, maar tergend was het niet. Jill ging langzaam te werk. Voorzichtig en precies, kwestie om het litteken zo klein mogelijk te houden, zo zei ze. Sam keek bewonderenswaardig toe. Hij raakte regelmatig gewond tijdens het vechten, maar bij het Vrijheidspact stond de heekunde mijlen verder, zijn lichaam vertoonde geen sporen van zijn eerdere verwondingen. Naald en draad werden slechts in uiterste nood gebruikt. Jill was er echter behendig mee. Dit had ze vast al eerder gedaan, ook voor de aanval op haar land. 'Je bent goed.'

Jill wierp hem een vriendelijke blik toe terwijl ze de naald nauwkeurig door zijn huid haalde. 'Bedankt.' Ze glimlachte. 'Daar kunnen ze bij het Vrijheidspact misschien nog een puntje aan zuigen.'

Sam trok een verbaasd gezicht en lachte. 'Ik vond je Nerydaanse tong al vreemd. Maar dat je weet wat het

Vrijheidspact inhoudt?’

Jill keek hem geamuseerd aan en stopte even met naaien. ‘Niet alle schapen uit de Latanese kudde geloven wat de Zienersfamilie vertelt. Ik kan hier wel niet weg, maar ik weet verdomd goed wat er gebeurt in de Waaklanden. Op de markten aan illegale informatie geraken is nou ook niet zo moeilijk.’ Ze wees speels met haar vinger naar zijn gezicht. ‘Prijs jezelf maar gelukkig dat ik jullie embleem herkende, en dat mijn vader me van jongs af Nerydaans heeft geleerd.’

Sam stak zijn bewondering niet onder stoelen of banken.

‘Komen jullie ons eigenlijk redden?’ vroeg Jill hierna op serieuze toon.

Nietszeggend schudde Sam zijn hoofd.

Jill slikte, maar alsof ze het teleurstellende antwoord had voorspeld, ging ze rustig verder met naald en draad.

‘Geloof me, ik haat het evenveel als jij,’ zei Sam machteloos. ‘We kunnen nou eenmaal niks beginnen tegen de soldaten die jouw land zijn binnengevallen. Daarvoor zijn we met veel te weinig.’

Jills onderlip trilde terwijl ze haar ogen geen moment van de wond losliet. Sam kon echter niet opmaken of het uit woede of uit verdriet was.

‘Waarom wij? Waarom brengen ze zoveel verdriet over ons heen? We hebben toch niks misdaan?’

‘Natuurlijk niet,’ ging Sam voorzichtig verder. ‘De soldaten die jullie land aanvallen komen uit Cerynea, een eiland dat grenst aan de twee grote oceanen. De Cerynezen, of “Hellestrijders” zoals ze zichzelf graag noemen, dragen oorlog in hun hart. Als je er tenminste van kunt uitgaan dat ze een hart hebben... Vroeger eerden ze hun voorouders met het voeren van oorlog en het brengen van verderf, maar nu heeft hun koelbloedig strijden een doel gekregen. De natuurlijke bronnen in Cerynea raken uitgeput, hun thuisland moet dras-

tisch rantsoeneren. Daarom doen ze er alles aan om nieuwe bronnen onder controle te krijgen...'

Jill liet de naald vallen en sloeg haar handen op haar zij. 'Worden we afgeslacht omwille van die verdomde zuurkristallen?' riep ze furieus.

Sam hield zich stoïcijns kalm en knikte enkel ter bevestiging.

'Maar jullie zijn toch het enorm militair Vrijheidspact? Jullie moeten toch iets kunnen doen? Jullie kunnen je toch bij onze soldaten voegen? Samen moeten we ze kunnen verdrijven...'

Sam haatte het om haar geen gunstig antwoord te kunnen geven. Ze had gelijk en aan haar idealisme mankeerde niks. 'Het spijt me, Jill,' antwoordde Sam oprecht, 'maar jullie regime, de Zienersfamilie, wil ons niet op jullie bodem. Had de Zienersfamilie jaren geleden een buitenpost toegestaan op jullie schiereiland, dan hadden we een aanval van lichtjaren...'

Woedend viel Jill hem in de rede. 'Maar er moet toch een oplossing zijn? Jullie zijn het Vrijheidspact! Latana, mijn bloedeigen mensen, Sam! We worden als een kolonie insecten vernietigd. Letterlijk van de kaart geveegd, enkel en alleen om het gewin van die stomme zuurkristallen. Zijn onze levens dan niet waardevol genoeg om ervoor te vechten? Of valt er geen voordeel uit Latana te halen? Hè, is dat het?'

'Bij de godin, nee... Maar wat wil je dat we doen?' vroeg Sam op begrijpende toon. 'Alleen het feit dat we jullie noodsignalen hebben opgevangen is al een mirakel te noemen. Ware het niet van de korte terugweg langs jullie sector, of we waren nooit in de buurt geweest. Trouwens, de scheepsvloot waarmee we hier zijn is er eentje om hulp te bieden bij grootschalige rampen, in geen jaren om een Cerynese troepenmacht te stoppen.'

'Hebben jullie dan geen wapens bij jullie?'

Sam keek haar beheerst aan. 'Voor iedere strijder

aan onze kant, staan er vijftig Hellestrijders tegenover...'

Uit ongeloof schudde Jill haar hoofd. 'Maar waarom zijn jullie dan hierheen gekomen? Als er toch geen beginnen aan is...'

'We keren nooit onze rug toe naar volkeren in nood,' verduidelijkte Sam meteen, 'ook al zien bepaalde volkeren liever onze hielen dan onze tenen.'

'En wat gaan jullie doen?'

'Evacueren waar we kunnen evacueren, dweilen met de kraan open. Ieder gered leven is een leven dat tenminste nog een toekomst zal hebben.'

Terneergeslagen richtte Jill haar blik op het dek. Ze nam ten slotte de naald in haar handen en begon met het afwerken van de wond.

'Geloof me,' zei Sam op verslagen toon. 'Mochten we in een vingerknip heel het Vrijheidspact naar hier kunnen toveren...'

'Jij kan er niets aan doen,' zei Jill, alsof ze vrede had met de situatie.

Toen ze het uiteinde van de flinterdunne draad had afgeknipt, haalde ze een klein, rond doosje uit haar medische tas. Het bleek doorzichtige gel te zijn met de aangename geur van citroen. Met haar vinger nam Jill wat gel uit het doosje en wreef het over Sams arm. Naarmate ze wreef verdween het gestolde bloed. Vervolgens bracht ze wat gel aan op een kleine spons en begon zijn gezicht op te frissen. Geen van beiden zei iets. Jill verwerkte duidelijk wat ze te horen had gekregen, en Sam gaf haar de tijd om haar gedachten op een rij te zetten. Ondertussen voelde Sam het plasma in zijn lichaam werken. Hij voelde zich nog altijd niet als voorheen, maar het lome gevoel was in elk geval verdwenen.

Jill verbrak de stilte. Ze was erin geslaagd Sam erbovenop te helpen en stak haar materiaal weg in de witte, lederen tas. 'Zo, nou kun je er weer tegenaan.'

‘Dank je.’

Ze richtte vervolgens haar felblauwe ogen op Sam. ‘Wil je me vertellen hoe hopeloos de situatie werkelijk is?’ vroeg ze zacht. ‘Verbloem het niet, oké? Zeg waar- op het staat, dan kan ik er ook naar handelen.’

Sam rechtte zijn rug, zodat hij naast haar kwam te zitten. ‘Goed dan,’ knikte hij. ‘Waar begin ik...’

‘Bij het begin,’ viel ze hem in de rede.

‘Bij het begin,’ ging Sam verder. ‘Eerst en vooral moet je weten dat mijn eenheid in het zuiden is aangemeerd. Toen we met verkenningstoestellen jullie luchtruim enterden, telden we drie punten die werden aangevallen. Het noorden, het oosten, en tot slot het zuiden. Het noorden is er het ergst aan toe, daar waren we simpelweg een vogel voor de kat geweest. Het oosten ligt in bosrijk gebied, een onmogelijke plek om aan te meren of neer te dalen met gevechtstoestellen, en bovendien gevaarlijk omdat hun ontginningsbasis daar waarschijnlijk komt. Dus het zuiden leek het beste, zeker met die immense stad dicht bij de oceaan.’

‘Bridgeville,’ merkte Jill op. ‘Tot zover mijn hoop...’

‘Niet zo snel,’ verbeterde Sam. ‘Dat is nog niet alles. Aan de hand van het rendez-vous punt weet ik dat de troepen daar aan land zijn gegaan, maar voor mij liep het al fout bij het afschieten van de shuttles, die capsules waarover jij het eerder had. Om de een of andere reden verloor ik alle contact op het moment dat mijn shuttle de lanceringskoker verliet. Geen communicatie, geen energie meer... Ik raakte uit koers en dwaalde af naar het noorden. Vanaf dat moment ging alles heel snel. Ik hoorde een hevig krijsen. De shuttle raasde over de boomtoppen. En toen niks meer... Tot jij me wakker maakte en bevrijdde.’

‘En niemand komt je redden?’ vroeg Jill.

‘Zonder communicatie? Ik heb zelfs geen zender bij me,’ antwoordde Sam heel simpel. ‘Voor mijn eenheid wordt het bijna letterlijk zoeken naar een naald in een

hooiberg. Ze zullen me zoeken, maar indien ze me niet vinden... moeten ze noodgedwongen vertrekken...'

Jill schrok zichtbaar en slikte vervolgens. 'Kunnen ze dat zomaar, een strijder achterlaten op onbekend terrein?'

'Ja, ze moeten wel. Anders worden ze net als de Latanese atmosfeer vergiftigd.'

'Vergiftigd?'

Sam knikte opnieuw. 'Genadeloos, zo gaan de Hellestrijders te werk. Eerst moorden ze de inheemse bevolking uit, en daarna vernietigen ze alles wat nog leeft. Dat is ook de reden waarom er op drie punten wordt aangevallen. Op ieder punt komt een gigantische installatie die vervolgens giftige dampen het luchtruim in zal stuwen. Begrijp je nu waarom mijn eenheid niet naar me zal blijven zoeken?'

Jill sloeg haar hand voor haar mond en haar gezicht werd bleek.

'We moeten naar het zuiden varen of in het beste geval: hopen dat mijn eenheid ons eerder vindt.'

Jill staaarde voor zich uit. 'Latana is mijn thuis,' sprak ze ten slotte op zelfverzekerde toon, 'en samen met jouw ervaring in dit soort situaties maken we een kans.'

Sam keek haar verwonderd aan.

Jill reikte hem de hand om haar woorden kracht bij te zetten.

'Er is nog niks verloren als we samen werken,' zei Sam terwijl hij haar hand schudde.

Nadat Jill naar de boeg was gesneld om Sams rugzak en zijn wapens op te pikken, werd het anker uit het water gehesen. Jill startte de motor, nam plaats aan het roer en richtte haar blik op een punt in de verte. Het scheprad kwam kletterend op gang, terwijl de lucht rondom de boot zich vulde met de natuurlijke geur van de rivier.

Sam liet zich op de houten bank links van het roer

zakken en zweeg. Hij balde zijn vuisten, hij zou hen
redden uit dit godvergeten gat... koste wat kost...